

Den sig lyckligt tänker
para dygd dess enda grund
bör vara. Betraktadt då
h...

Hornborg, Benjamin Johansson

1700-1829 81 Cbza 1763 Rothsten/ Baer

National Library
of Sweden

DEN SIG LYCKLIGT TÄNKER PARA
DYGD DESS ENDA GRUND BÖR VARA.

BETRAKTADT

DÅ

HANDELSMANNEN I ÅBO STAD,

Den Högvälaktade HERREN,

**HERR SIMON PETTER
ROHTSTEN,**

Den Dygdädda JUNGFRUN,

**JUNGFRU MARGARETHA
ELISABETH**

**BAR
FIRADE SIN BRÖLLOPS-FEST,**

I ÅBO, DEN 24 APRIL 1763.

Tryckt hos JOHAN CHRISTOPHER FRENCKELL.

Som mångom ej är ljust at ensam lefnad föra;
Ty En har ingen hjelp, när som Han är allen?
Så kan et gifte godt all olust lätt förstöra;
I Kärlek, råd och dåd Två bättre är' än En.

Doch som i frieri ej alla lika tycka;
Ty mången Dygden där ej ta'r til ändamål:
Så kan ej allom ske en lika önskad lycka;
Hållt då man följer mer' lust, rikdom, höghet, prål.

Här trångtar mången nog en trotsand' fågring vinna,
En skönhet, som har air, en stält och hurtig gång,
At man i sällskap må des like icke finna,
Som talar vål och sig rått skickar utan tvång.

En

En annan tycker om at träffa stora pengar,
At med en riker Brud få skina uti pracht,
Få ståtliga Hus, med Skog, med mark och Ångar,
Samt rikt inrättadt Bo, ja äga våld och magt.

En åter hållre ser at låta sig omföra,
I ryktets stålta Vagn, få råkna den i slåkt;
Som står i Storas Nåd, som hvad han vil kan göra,
Samt hafva den til vän, som alt fulbordar kåckt.

Nu sådant är väl godt; men dock sit värde mister,
När en osminkad Dygd ej fins hos den man fått.
Då den där'mot är säll, fastån det andra brister,
Som Dygden til sin del har önskat och årnått.

Den litet har förlökt lär noga fått erfara,
Hur' som mång fagra Skal en bitter kärna dölgt.
Hvad är mer' säkert då, än sig med Dygden para;
Ty mer' än ofta svek vid andra gåfvor fölgt.

Eho som därför' vil på giftas en gång tänka,
Han lyde välment råd och tage Dygd til grund,
Sit Hjerter kan Han då trygt enom androm skänka;
Då frias med förnuft och i en lycklig stund.

De nöjen detta Stånd dem allom då kan gifva;
Som detta väl betänkt, de nyttia se'n med ro.
En hastig lystnad kan ej eller då mer drifva
Ren kärlek ifrån dem ock deras nögda Bo.

Men

Men Hedervärda Par, hur vil jag E'r nu låra
Det, som J sielf förut långt bättre ha'n läratt,
Hvar om E'rt mogna Val kan bättre vitne bära,
An jag i korthet det afskilda här förmått.

Et högre Våfend' E'r hårtill vift ämne gifvit,
E'r Sak ock väl fört ut. Han taga, gifva kan.
Säll den på Honom trodt, i trone ständig blifvit,
Han varit, är och blir en god och lycklig Man.

GUD med Sin dyra Nåd E'r båda ymnigt kröne!
Vålsigne sielf det verk, som til Hans åra skedt!
Med mången gläder stund E'rt Dygde-upsat löne,
At J må nöjde se det goda Han beredt!

GUD låte E'r bestå i hvarje lyckans skifte,
Er vare Himlen blid, at kärlek E'r må gro,
Han signe Eder med allt godt i Ederst gifte,
Och efter slutet här förlåne evig ro!

BENJAMIN HÖRNBERG.

